

[Hans Schmidt.]

handlinger med finansministeriet, og dette har også set sig i stand til at nedsætte fordringerne i et ikke helt ubetydeligt omfang. Derimod har det ikke været muligt at nå til en generel løsning af sagen. Foranlediget heraf har vi i henhold til lov nr. 137 af 25. maj dette år fremsat begæring om fornyet behandling i ca. 141 enkelte tilfælde over for revisionsudvalget for tyske betalinger. Jeg ville være taknemlig, dersom man tog sagerne op til velvillig behandling og benyttede sig af alle de muligheder for en lettelse af situationen, som nævnte lov eventuelt skulle kunne give hjemmel for.

For så vidt det har været muligt at opnå rentebetaling for mindretallets krigsinvalidere og faldnes efterladte efter den anden verdenskrig, dukker spørgsmålet om beskatningen op. Som bekendt medregnes forsørgelsesbeløb, ydet til militærinvalidere i de sønderjyske landsdele fra verdenskrigen 1914-18 og sådanne efterladte, ikke i den skattepligtige indkomst. I henhold til lov nr. 377 af december 1954 gælder det samme for understøttelse af tilsvarende art, det vil sige for ydelser, der ligger på linje med disse renter, og jeg ville være den højtærede finansminister taknemlig, dersom han kunne bekræfte, at renterne for vore invalidere og efterladte efter den anden verdenskrig i henhold til den citerede lovbestemmelse vil kunne betegnes som „understøttelser af tilsvarende art“.

Desuden vil jeg gerne gentage ønsket om en fremskyndet løsladelse af de sidste fanger, og jeg vil mene, at specielt fangerne fra de sønderjyske landsdele vil glide ind i daglige omgivelser, uden at de kommer i offentlighedens søgelys.

Med hensyn til konfiskationslovgivningen kan jeg holde mig til det, jeg har fremsat her i tinget den 22. juni dette år. I den specielle sag angående Wohlfahrts- und Schulverein i Flensborg vil jeg gerne have lov til at gentage en henstilling til den højtærede handelsminister om at tage sagen op til fornyet overvejelse, idet de Wohlfahrts- und Schulverein tilhørende bygninger udelukkende har tjent kulturelle og sociale formål inden for mindretallet, og idet en opretholdelse af konfiskationen også af den grund i dag ikke skulle være påkrævet. I alt fald mener jeg, at man skulle give

mindretallet og Wohlfahrts- und Schulverein i Flensborg adgang til en forhandling om dette forhold med ministeriet. En sådan forhandling ville muligvis også være hensigtsmæssig med hensyn til andre spørgsmål, der har særlig interesse i forbindelse med konfiskationslovgivningen.

Da der altid dukker problemer op, der har interesse for forholdene på begge sider af grænsen, og da de erfaringer, man har kunnet samle under mindretalsforhandlingerne i marts 1955, er positive, mener vi inden for det tyske mindretal fortsat, at et dansk-tysk kontaktudvalg tværs over grænsen vil kunne gavne den fremtidige udvikling. Det er jo ikke således at forstå, at et sådant udvalg vil kunne få myndighed til at afgøre stridsspørgsmål, men betydningen vil ligge i, at den kontakt, der skabtes under mindretalsforhandlingerne i København og Bonn, vil blive opretholdt, således at mindretallene selv får adgang til at deltage i drøftelserne.

Det måtte, skulle jeg mene, være en vej, der ligger på linje med den nye fase, eller som kunne føre ind til en ny fase, dersom man mener, at den ikke er nået endnu.

Ingeborg Refslund Thomsen: Det ærede medlem hr. Hans Schmidt talte om forhold og tilstande i Nordslesvig. Jeg tænker på en dame fra Åbenrå, der engang i Hamborg overværede et foredrag om tilstandene i Nordslesvig. „Tilstandene“, sagde hun, „tilstandene, der er overhovedet ingen tilstande!“

Engang, da jeg i 30erne skulle holde et foredrag, spurgte jeg hende: „Hvad er nu egentlig mindretallets uopfyldte ønsker?“ „Selvstændige skolekommissioner“. „Ja, hvad så mere?“ „Så er der egentlig ikke mere“. Mindretallet fik sidst i 30erne egen skolekonsulent og egne skolenævn.

Det ærede medlem hr. Hans Schmidt talte om tjenestemændenes pension. Det er jo ikke blot et nordslesvigsk anliggende, men det er et anliggende for hele landet, og det tilkommer ikke mig at blande mig i det, men det ville glæde mig, hvis man ville se mildere på de små tjenestemænds små forseelser. De er bedømt hårdt.

Konfiskationslovene kender jeg noget til. Ilde var det, og vel gik det. Enkelt personer er blevet behandlet med mildhed, det tror